

Κάθε νυχτιά συνομιλώ μ' ένα θεό δικό μου
πολύ λιγότερο σημαντικό κ' επίσημο
από τους αναγνωρισμένους τους θεούς
μά τόσο πιο σιμά με τὸ σημερινό μας εἶναι
καὶ τοῦ μιλάω καὶ τοῦ ζητάω πράγματα
ὅπου ἄνθρωποι ποτὲ δὲ γύρευαν ἀπὸ τους θεούς τους πρὶν,
πράγματα ὅπου δὲν τὰ γνώριζαν
κ' εἶσι οὔτε καὶ θὰ νοιώθανε τὴ στέρησή τους.
Τώρα δὰ οἱ παλαιοὶ θεοὶ δὲν μᾶς ἀκοῦνε πιὰ ἐμᾶς
τοὺς παρεξηγημένους καὶ τοὺς ἐκφυλους.
Καθόλου αὐτοὶ δὲν ἦτανε θεοὶ
γιὰ τέτοιας νοσοτροπίας ἀνθρωπότητα.
Αὐτοὶ γνωρίζανε τὴ μιὰ τὴν καλοσύνη
καὶ τὸ ἓνα μοροκόμματο κακὸ
πὸν τυπικὰ ξεχώριζαν σὲ ἁμαρτίες.
Μὰ τώρα ἐμεῖς πῶς νὰ μιλήσουμε μὲ κείνους τοὺς θεούς·
τ' ἄπειρα σχήματα πὸν ἐντὸς μας ἢ κακία πέρνει
πῶς νὰ τοὺς περιγράψουμε· πῶς νὰ τοὺς ποῦμε
γιατὶ τίς ἀσύλληπτες σκιές τῆς καλοσύνης
πὸν λὲς δὲν ἔχει σχέση πιὰ
μὲ τὴν παλιὰ τὴν καλοσύνη τὴν πρωτόγονη;
Ἡ ἐξέλιξη μᾶς συνεπῆρε ἐμᾶς,
μὰ οἱ παλαιοὶ θεοὶ μείναν οἱ ἴδιοι
κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοιώσή τους ἦτανε
ἢ ἄλλη ἀνθρωπότητα ἢ ξεχασμένη,
ἢ μακρονή, πὸν δὲν τῆς μοιάζομε, λὲς, πιὰ.
Γι' αὐτὸ καὶ μεῖς μὲ φρόνηση καὶ πείρα
δικούς μας πλάθομε θεούς,
σὰν πὸν τοὺς νοιώθομε καὶ τοὺς ἀναζητοῦμε,
πιο ρυθμισμένους καὶ πιο γνώριμους μὲ τὴν ψυχὴ μας,
μὲ περισσότερη συμπόνια
μὰ μὲ λιγότερη ἐξάλεια ὑπεροχῆ.
Καὶ κατὰ τὸ θεὸ πὸν ἔχει ὁ καθένας τότε κρίνομε
κρίνοντας εἶσι μὲ τὸν ἄνθρωπο μαζὺ καὶ τὸ θεό.